

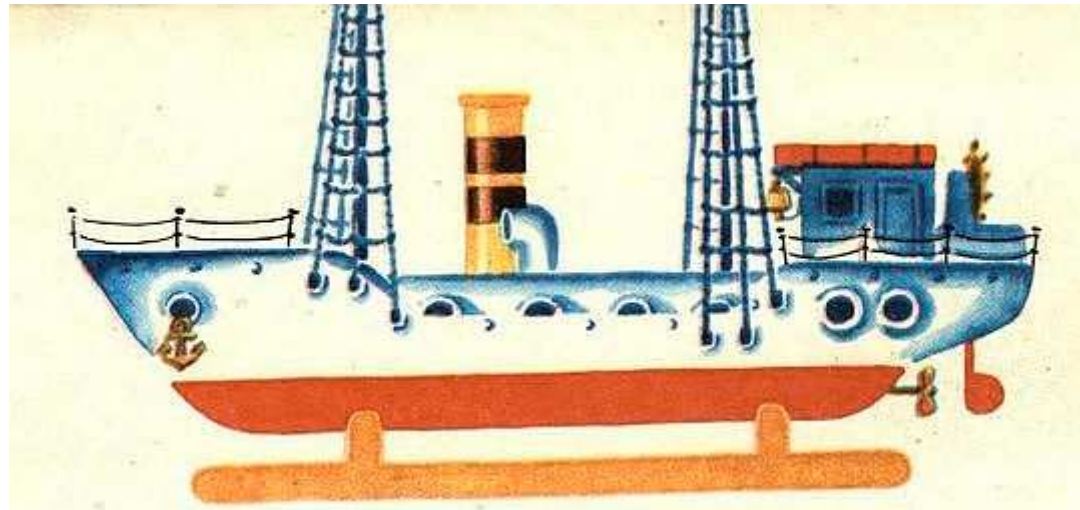
בוריס ז'יטקוב

אין

צדתי

ננסים

מבריק, עם חלונות ודלת. ולגמרי
בירכתיים – גלגל הגה נחושת גדול.
למטה, תחת ירכתיים – הגה. ולפני
ההגה מאיץ, המבריק כמו ורד
נחושת. ובקצה שני עוגנים. אך! כל
כך יפים. אילו היה לי לפחות אחד
כזה!

מיד ביקשתי מסבתא שתרשה לי
לשחק באונייה. היא תמיד הרשתה

כשהייתי קטן שלחו אותי לגור אצל
סבתא. לסבתא מעל השולחן היה
מדף. ועל המדף – אוניית קיטור.
עוד לא ראיתי כזו. היא הייתה כמו
ממשית ורק קטנה. הייתה לה
ארובה צהובה עם שני פסים
שחורים. ושני תורנים. ומהתורנים
ירדו לצדדים סולמות חבלים.
בירכתיים עמד מבנה כמו בית קטן.

לי הכל. אך הפעם החמירה פנים:
"את זה אל תבקש. לא רק לשחק,
גם לגעת אסור. זאת בשבילי
מזכרת יקרה."

ראיתי שאפילו לבכות לא יעזור.
והאונייה עמדה בחשיבות על שני
בסיסי עץ מבריקים. לא יכולתי
להוריד ממנה את עיניי.

וסבתא:

"תבטיח לי שלא תיגע. או אולי
מוטב למנוע אתך מחטא." וניגשה
למדף.

כמעט ובכיתי וקראתי בקול גדול:
"אני נשבע, סבתא!" ותפסתי אותה
בשולי שמלתה.

סבתה לא הורידה את האונייה.
כל הזמן הסתכלתי על האונייה.
הייתי עולה על השולחן כדי לראות
טוב יותר. והיא נראתה לי כל פעם
אמיתית יותר. עוד מעט הדלת
בביתן תפתח. ושם בוודאי גרים
ננסים. קטנים, בדיוק מתאימים
לגודל האונייה. יוצא שהם צריכים
להיות קצת יותר קטנים מגפרור.
והסתכלתי האם אחד מהם לא יציץ
דרך החלון. בוודאי מציצים. וכשאין
איש בבית יוצאים לסיפון. וגם עולים
בסולמות החבלים על התורנים. ורק
רעש קטן – הם כמו עכברים רצים
למטה לביתן, ומסתתרים.

וביקשתי ללכת לישון.

סבתא אומרת:

"מה קרה? בדרך כלל אי אפשר לגרש אתך למיטה בכוח, ועכשיו כל כך מוקדם תרצה לישון."

וכשנשכבתי סבתא כבתה את האור. ולא ראיתי את האונייה. התחלתי להסתובב במיטה כדי שהמיטה תחרוק.

סבתא:

"למה אתה מסתובב?"

"אני מפחד בלי אור. בבית תמיד

מדליקים עששית לילה."

שיקרתי. בבית תמיד היה חושך.

סבתה גידפה אבל קמה. הרבה זמן

הסתתרתי אחרי הדלת והצצתי דרך חריץ. אבל הם ערמומיים, הננסים האלה. הם יודעים שאני צופה. אהא! הם עובדים בלילות, כשאף אחד לא יכול לראות אותם. ערמומיים. התחלתי מהר לשתות תה.

המקוללת הזו חרקה. הפחדתי את
הננס!
עכשיו כבר לא היה מה לחכות

ונרדמתי. נרדמתי מרוב צער.
ולמחרת המצאתי משהו. הננסים
בוודאי אוכלים דבר מה. אם אתן
להם ממתק, אז בשבילם זה כמו
עגלה שלמה. צריך לשבור מסוכריה
חתיכה קטנה ולהניח על האונייה

עסקה אבל הכינה עששית לילה.
העששית דלקה רע. אי-אפשר היה
לראות איך האונייה מבריקה על
המדף. אני התעטפתי בשמיכה
מעל הראש ועשיתי מין אוהל ממנה
וחור קטן. ודרך החור הסתכלתי בלי
לזוז. מהר העיניים התרגלו וראיתי
כל מה שקורה על האונייה
והסתכלתי הרבה זמן. בחדר היה
שקט מוחלט. רק השעון טקטק.
ופתאום משהו רעש. התרוממתי.
הרעש היה על האונייה. וכאילו
הדלת של הביתן נפתחה. והפסקתי
לנשום.
זזתי קצת קדימה. והמיטה

ליד הביתן. ממש קרוב לדלת. אבל חתיכה כזו שלא תעבור מיד דרך הדלת. הם בלילה יפתחו את הדלת ויסתכלו דרכה. הנה! ממתק! בשבילם זה כמו ארגז ממתקים שלם. מיד יקפצו וינסו למשוך אליהם את הממתק. הם לדלת והממתק לא עובר! מיד ירוצו, יביאו גרזנים קטנים-קטנים אבל ממשים וחדים ויתחילו בגרזנים האלה להכות "טוק-טוק-טוק" ומיד למשוך את הממתק לדלת. הם ערמומיים, הכל מסתדר אצלם. עכשיו הם עסוקים ואם אחרוק לא ירגישו בכך. אבל ממילא לא יצליחו

– הממתק יתקע בדלת. לא לכאן ולא לשם. עכשיו אפילו שיברחו,

הרי אפשר יהיה לראות איך הם סחבו את הממתק. ואולי מישהו במנוסה יפיל את הגרזן. לא יהיה להם זמן להתעכב! ואני אמצא על הסיפון גרזן קטנטן ממשי וחד, חד מאוד!

ובלי שסבתא תרגיש חתכתי קצת מהסוכריה, בדיוק כפי שרציתי. חיכיתי

לרגע מתאים כשסבתא עסוקה במטבח ואני מיד עם הרגליים על

לעשות דבר כזה באור היום!
בלילה, כשסבתא נרדמה, ישבתי
בביתן שעשיתי מהשמיכה שלי

וציפיתי. הפעם העששית דלקה
היטב והממתק זהר כמו גליד קרח
בשמש, באור חזק. אני הסתכלתי,
הסתכלתי על הלהבה הזו...
ולהכעיס נרדמתי! הערימו עלי
הננסים. בבוקר הסתכלתי –

השולחן ושמתי את חתיכת
הסוכריה ממש ליד הדלת על
האונייה. כחצי צעד שלהם מהדלת
לממתק. ירדתי מהשולחן ובשרוול
מחקתי את עקבות הרגליים.

סבתא לא הרגישה בדבר.

במשך היום הסתכלתי בהסתר על
האונייה. סבתא הוציאה אותי לטיול.
פחדתי שבאותו הזמן הננסים
יסחבו את הסוכריה ולא אתפוס
אותם. במשך כל הדרך נדנדתי
שקר לי, ורוצה מהר לחזור. בבית
דבר ראשון הסתכלתי על האונייה.
הממתק היה כפי שהיה. במקומו.
נו, באמת. האם הם טיפשים

הממתק לא היה. ואני הרי קמתי לפני כולם ורצתי להסתכל עוד בכותונת הלילה. אחר כך הסתכלתי

מהשולחן – גרזן, כמובן, גם כן לא היה. וגם למה שיהיו זורקים. לא היו צריכים למהר, להיחפז. ואפילו פירור קטן לא נשאר. לקחו את הכול.

בפעם הבאה שמתתי לחם. בלילה גם כן שמעתי רעשים. אבל העששית המקוללת עישנה ולא

יכולתי לראות דבר. ולמחרת גם לחם לא היה. רק כמה פירורים נשארו. מובן, הם לא חסו על לחם, זה לא ממתק! שם כל פירור הוא ממתק בשבילים.

ניחשתי, שאצלם בתוך האונייה עומדים ספסלים משני הצדדים.

לכל האורך. והם יושבים שם בשורה ומתלחשים בשקט. בעניינים שלהם. ובלילה, כשכולם ישנים, הם

יוצאים לעבוד.

כל הזמן חשבתי על
הננסים. חשבתי לקחת
סמרטוט, וכמו שטיח קטן
לשים ליד הדלת.
להרטיב את הסמרטוט
בדיו. הם יצאו, לא ירגישו
בזה וימרחו את כל
הסיפון בעקבותיהם. אז
לפחות אראה איזו
רגליים יש להם. אולי
אחדים הם יחפים כדי לדרוך
בשקט. אבל לא. הם ערמומיים
מאוד ורק יצחקו מהתעלולים שלי.
לא הייתה לי יותר סבלנות.

והנה – החלטתי. איך שלא יהיה,
אקח את האונייה ואסתכל ואתפוס
את הננסים. לפחות אחד. צריך רק
לסדר כך שאשאר לבדי בבית.
סבתא תמיד לקחה אותי לביקורים
שלה. תמיד לאיזו זקנות. ישבתי –
אסור היה לי לגעת בדבר. יכולתי
רק ללטף את החתול. וסבתא
קשקשה אתן חצי יום.
ואז ראיתי – סבתא מכניסה מאפה
לסל שלה. לזקנות אלו. לשתות שם
תה. רצתי מיד לפרוזדור, לקחתי
את הכפפות הסרוגות שלי
ושפשפתי את כל הפנים ולחיים.
במילה אחת – את כל הראש. לא

חסכתי. ובשקט נשכבתי על
המיטה. סבתא חיפשה:
"בוריה. בוריה שלי. איפה אתה?"
שתקתי ועצמתי את עיניי. וסבתא
אלי:

"למה אתה שוכב?"

"הראש כואב."

היא נגעה בראשי.

"תסתכל הנה! תישאר בבית. תכף
אחזור. אביא מיץ פטל מבית
המרקחת. אחזור מהר. לא אשב
שם הרבה זמן. ואתה תתפשט
ושכב. שכב בלי מילה!"

היא עזרה לי והשכיבה, עטפה
בשמיכה וכל הזמן דיברה:

"תכף אחזור. מהר מאוד."

הלכה ונעלה את הדלת במפתח.
חיכיתי עוד חמש דקות, כי אולי היא
תחזור? אולי שכחה דבר מה?

ואחר כך קפצתי מהמיטה כפי
שהייתי, בכותונת לילה. עליתי על
השולחן והורדתי מהמדף את
האונייה. מיד הרגשתי בידיים שהיא
מברזל, ממש אמיתית.

קירבתי אותה לאוזן, לשמוע האם אין שם
רעש כלשהו? אבל הם, כמובן, השתתקו.
הבינו שתפסתי את האונייה שלהם. אהא!
יושבים שם על הספסל ורועדים כמו
עכברים. ירדתי מהשולחן והתחלתי לנער
את האונייה. הם ייבהלו, יפלו מהספסלים

ואשמע איך הם שם מתנועעים. אך בפנים
היה שקט.

הבנתי. הם יושבים על הספסלים, קפלו
את הרגליים תחתם ובידיים מחזיקים בכל
כוחם במושבים שלהם. יושבים כמו
מודבקים.

אהא! אז חכו! אני אשחרר וארים את
הסיפון. ואתפוש שם את כולכם. הוצאתי
מהמזנון סכין מטבח, אבל לא משתי את
עיניי מהאונייה, כדי שהננסים לא יקפצו.

התחלתי לשחרר את הסיפון. אוך! כמה
חזק כל זה מחובר.

בסוף הצלחתי להחדיר קצת את הסכין.
אבל התורנים התרוממו ביחד עם הסיפון.
וסולמות החבלים, שהובילו מהתורנים אל
צדי האונייה, לא נתנו לתורנים להתרומם.
היה צריך לחתוך אותם, אחרת אי-אפשר.
לרגע עצרתי. אבל רק לרגע. ואחר כך
במהירות התחלתי לחתוך את הסולמות.
ניסרתי אותם בסכין כהה. גמרתי והם
נירפו והתורנים השתחררו. בהתחלה
פחדתי לעשות חריץ גדול יותר. הם
עלולים כולם להידחף אליו ולהתפזר.
השארתי חריץ צר כדי לאפשר לעבור
לאחד. הוא יעבור ואני לו "חלופ!" ואשטח

אותו כמו את המקק, בכף היד.

חיכיתי והחזקתי יד מוכנה להכות.

אף אחד לא זחל החוצה! ואז החלטתי

לפתוח את הסיפון ואז להכות פנימה ביד.

לפחות אחת יפגע! אבל צריך בבת אחת,

כי הם שם התכוונו – אני אפתח וננסים

יתפזרו לכל הצדדים!

מהר הרמתי את הסיפון והכיתי פנימה

ביד.

כלום. לגמרי, לגמרי כלום.

אפילו ספסלים לא היו. קירות חלקים. כמו

בקלחת. הרמתי את היד. תחת היד,

כאמור, לא כלום.

ידיים רעדו לי כשניסיתי לחבר את הסיפון.

הכל הלך עקום. ואת הסולמות אי-אפשר

היה לחבר. הם זזו כל אחד לצד אחר..

איכשהו הנחתי את הסיפון למקומו

והעמדתי את האונייה על המדף. עכשיו –

הכל אבוד!

מהר קפצתי למיטה והתכסיתי עד הראש.

שמעתי את המפתח בדלת.

"סבתא" לחשתי תחת השמיכה "סבתא

חביבה, יקרה שלי, מה עשיתי!"

וסבתא עמדה מעלי וליטפה את ראשי.

"למה אתה מילל, למה לך לבכות? בוריה

אהובי! אתה רואה כמה מהר חזרתי?"

היא עוד לא ראתה את האונייה.